

Katja

Reflexmässigt tog hon upp mobilen i handen igen som hon lagt med skärmen nedåt på den furufärgade skolbänken för bara en halv minut sen. För sjunde gången senaste två timmarna letade sig fingrarna fram till Instagram igen och började scrolla. Minimalistiska matbilder, selfies och vad skaparen av bilden skulle vilja kalla för inspirationsbilder swishade förbi allt eftersom tummen färdades uppåt och sedan neråt igen i en rasande fart. Som vanligt inget utanför det vanliga och rutinmässigt dubbelklickades det på vännernas bilder. Det var som en outtalad överenskommelse - allt som läggs upp ska gillas, annars är man inte en riktig vän eller så är det någon som är sur på någon. Det är sånt som det inte pratades om men som var självklart för alla.

Hon stannade upp vid något, lät blicken dröja kvar, började scrolla nedåt igen, ångrade sig och återvände till samma bild som hon precis gett några extra sekunder till för att ge den ytterligare några. Det var något med den som fascinerade henne, men hon hade svårt att sätta fingret på vad. Bilden var enkel och naken men trots det fanns det ett djup i den som drog den till henne. Det var kaos och kontraster i

en enda färgglad röra som letade sig utanför den faktiska bilden och sträckte sig förbi Katjas person och försvann bakom henne. Avsändaren var en av hennes favoritartister, hon som blandade yta och djup i sina texter när hon sjöng och bjöd på samma typ av innehåll på sitt lilla hörn på Instagram. Lättsamma små citat varvades med djupare postfeministiska uppmaningar. Katja läste igenom några av de redan hundratals kommentarer som lagts under bilden, och där möttes hon av blandade reaktioner. Avsmak varvades hyllningar, vissa var upprörda över den nakna huden och andra hyllade den konstnärliga innovationen den speglade. Själv hade hon svårt att förstå det här med att folk kunde bli så upprörda av lite naken hud.

”Det är så sorgligt att se att kvinnor fortfarande måste klä av sig för att få uppmärksamhet”, läste hon en kommentar under. Katja fnös lite för sig själv och höjde på ögonbrynen i frustration som hon tenderade att göra när hon läste denna typ av åsikter. Kvinnlig frihet för henne innebar en fullständigt självbestämmande över den egna kroppen. Att det skulle vara ett problem att den sexualiserades utifrån förlegade maktstrukturer, där kvinnan endast fanns till för att eventuellt behaga en manlig struktur, höll hon inte med om. Vem bryr sig? Det var väl kvinnans egna rätt att bestämma vad hon ville göra med sin kropp? Vad eventuella män och andra intressenter skulle tycka eller inte tycka i frågan förstod hon inte helt hur det kunde vara relevant. Det hon däremot tyckte var problematiskt var de kommentarer med kvinnliga avsändare under bilden. De som försökte förklä sitt eget personliga missnöje till en allmän uppfattning om vad som skulle vara bra och inte för yngre personers självkänsla och självbild. De tänkte inte på att avsändaren av bilden även hon var en ung kvinna, som växt upp i samma samhällsstruktur som barnen de fostrade vistades i. Att artistens intentioner med inlägget inte behövde överensstämma med deras uppfattning av det bara för att deras upplevelse sa så, var även det något de inte verkade vara villiga att reflektera över. Katja suckade igen, låste mobilen och la ner den igen på skolbänken. Hon vände för sjunde gången idag uppmärksamheten mot whiteboard-tavlan där läraren gick igenom varför två negativa tal i slutändan blir ett positivt. Tankarna kring inlägget och dess kommentarer försvann snart i ett virrvarr av siffror och tecken.

Kaya

Hon var uttråkad, så hon tog fram målarfärg och pensel. Hon började skapa något outtydligt från sitt inre, ett virrvarr av färger och streck som bildade någon typ av materialisering av tankarna och känslorna som bubblade inombords. Detta gjorde henne inte mindre rastlös, istället avfärdade hon tavlan när den närmade sig någon typ av färdigställning. Tristessen hade funnits där redan innan hon

började men hon fylldes inte med det lugnet som hon strävade efter denna gången. Blicken vandrade runt i hennes hem; det var nästan plottrigt men på något sätt hade hon ändå lyckats få det att se städat ut. Organiserat kaos var något av hennes specialitet, både invändigt och utvändigt. Stegen styrdes i en oplanerad rutt runt om lägenheten och hon betraktade de olika tingen som stod utplacerade på diverse platser. Men ingenting riktigt stillade detta surrande inuti henne. Så småningom återvände hon till sina färger igen framför målarduken. Hon stod där och pillade på den nästintill färdiga tavlan, men vad hon än gjorde så uppnådde den inte det slutresultat som hon föreställt sig. Penseln lades ner på byrån intill och istället fiskade hon upp mobilen ur bakfickan. Hon hoppades att rastlösheten skulle lägga sig om hon var uppdaterad kring det senaste på hennes sociala medier. Den sociala pressen som de skapade var oftast inte värd det, så hon försökte att undvika det till största möjliga mån men ibland så var det en välkommen distraktion. Inget särskilt hade hänt i världen sen hon senast tagit upp telefonen, men intrycken hon möttes av gav henne en idé. Hon tog av sig tröjan hon bar, satte sig på golvet och drog fram färgerna hon nyss fyllt canvassen med. En djup inandning togs och hon slöt ögonen för att riktigt kunna känna och fokusera vad som skedde i henne. Efter en halv minut slog hon upp ögonen och tog fram en gul färg som hon sakta började stryka över hennes nakna mage med sina fingrar. Strecken som framträdde upplevde hon som för smala för vad hon hoppades åstadkomma med den. Efter någon minut sträckte hon sig efter penseln på byrån och fortsatte sedan med processen att andas, blunda, känna och måla. Att hon gått från en fabrikstillverkad målarduk till sin egen naturliga kropp gav henne en större tillfredsställelse än vad hon förväntade sig. Hon var väl medveten om att hon inte skapade för sin egen skull, utan snarare för vad det skulle ge henne när hon sen valde att publicera det. Bekräftelsen såg hon som ett nödvändigt ont, det gav henne mer än vad hon ville erkänna att det gjorde. Att kombinera kreativitet, få utlopp för sin rastlöshet och samtidigt få bekräftelsen som kom strömmande från hennes hundratusentals följare insåg hon nu var den perfekta kombinationen, och det underlättade i processen samtidigt som konstverket växte fram på hennes magparti.

Kaia riktade in sig på starka färger då hon ville fånga sin publiks blick och sticka ut från den beiga mängden. Neon föll valet på när kombinationen av färger skulle sättas samman, för den där lilla extra poppigheten för att försöka lyfta bilden till en ännu högre nivå. Ett sug var vad hon försökte skapa, inte bara något som var tillfälligt tilltalande. De olika färgerna var representationer av hennes närmaste vänner insåg hon när de placerades på hennes kropp. Varje linje för varje vänskap och hur hon upplevde den. Varje litet streck

stod för dess intensitet och resa genom hennes liv. Ett leende spred sig över hennes ansikte när hon tittade ner och hon kände sig med ens uppfylld med känslor. Efter en stund kände hon sig färdig med målningen, men kände samtidigt att något saknades. Hon slog en snabb blick runt om rummet igen och såg sitt favorithalsband. Det var en lång smal kedja i silver med lila stenar på. Hon hängde den över ena sidan av kroppen för att få med en liten del av sig själv också i detta semiotiska virrvarr. Slutligen lade hon sig ner på det ljusa parkettgolvet och började knäppa av en rad bilder på sitt verk från olika vinklar. Vad ville hon förmedla med det i slutändan och vad ville hon ge sina följare? Tillslut hade hon så många bilder att hon inte riktigt förstod hur hon skulle lyckas hitta någon bild alls bland den enorma uppsjö som nu befann sig i hennes kameraalbum. Hon slutade fota och började välja bland det material som nu fanns att tillgå.

Återigen vände hon sig inåt för att fråga sig själv hur hon mådde i stunden för att bestämma sig för vilken sinnesstämning som skulle förmedlas, och hon insåg att hon nog faktiskt var väldigt lycklig, lätt och samtidigt lite busig. Hon hittade en bild som hon tyckte riktigt fångade hur hon upplevde sig själv inifrån och ut i stunden. Det fanns en enkelhet i den men samtidigt kändes den väldigt glad. Hon redigerade bilden lite snabbt och tryckte sen på uppladdningsknappen för att avsäga sig ensamrätten till att vara betraktare av alstret. Snabbt lade hon ifrån sig telefonen när hon sett att den dykt upp i flödet och gick och bredde sig en macka. Hennes jobb här var äntligen avklarat. Rastlösheten som hon burit på tidigare kändes nu avlägsen och ett välkommet lugn hade spridit sig inom henne. Med ett leende på läpparna lade hon sig tillrätta i den fluffiga soffan och stängde ögonen.

Katy

Dörren till kontoret gick igen bakom henne och hon styrde stegen mot det lilla lunchhaket längre ner på gatan. Solen sken genom trädtopparna och stegen var bestämda men lätta. Väl framme tog hon en dagens vegetariska och slog sig sen ner vid ett ensamt bord med utsikt över gatan. Istället för att betrakta människorna som passerade utanför tog hon upp sin telefon för att slötitta lite medan hon avnjöt lunchen. Hennes flöde bestod mest av vänner och familj, så hon går in på utforska-sidan inne på Instagram för att leta sig utanför hennes direkta omvärld efter något eventuellt intressant som hänt. Pekfingret letar sig upp och ner på skärmen och orienterar sig bland kändisskvaller, matbilder och andra övriga bilder hon inte riktigt kan förstå varför folk väljer att lägga upp. Hennes intresse i andras liv som befinner sig utanför hennes egna krets är vanligtvis

nästintill obefintlig. Att andra personer väljer att lägga ner så mycket tid på sin självrepresentation på virtuella plattformar är för henne ett mysterium. Hennes eget konto är låst och innehåller 78 bilder. Hon har nog redan som det är att representera sig själv på bästa sätt socialt på jobbet, att hon skulle orka lägga på ännu ett eller flera lager för att tillfredsställa någon annan förstod hon inte alls folk som gjorde. Att hon tog på sig olika masker beroende på i vilket sällskap och kontext hon befann sig i var något som hon upplevde väldigt tydligt, hon rös nästan vid tanken på att behöva göra det flera gånger om på någon social kanal för att få utlopp för något typ av bekräftelsebehov. Samtidigt kändes det nästan lockande ibland att kunna iklä sig en roll som egentligen inte behövde ha att göra med henne själv som person. I sina yngre dagar hade hon med all säkerhet tagit chansen tusen gånger om.

Hon stannar upp vid en bild som fångar hennes blick, den spritter av färg men är i grund och botten väldigt enkel och avskalad. Namnet på upphovspersonen är välbekant. Inte för att det är någon artist vars musik hon följer slaviskt utan snarare att den dyker upp titt som tätt lite här och var. Det är en vacker bild, vacker komposition av färger och linjer. Med tanke på den nakna huden som visas klickar hon sig in bland kommentarerna för att se andra okända människors reaktioner. Föga förvånande ser hon att vad som i hennes ögon borde fått hyllningar eller tyst beundran, snarare har influerat halva befolkningen till att utbilda sig till moralpoliser. Allt ifrån förmaningar om hennes påtvingade roll som förebild till oförståelse för hennes konstform. Katy förstår inte alls hur en person kan orka med att behöva ta ställning till så mycket åsikter kring ens egen person. Att leva ett liv som offentlig person där man konstant står på en scen för att bli granskad av alla kring en var något hon aldrig någonsin skulle förstå sig på eller känna att hon var villig att acceptera. Med ens kände hon sig en smula uppgiven. Uppgiven över en livsstil som kändes så energikrävande och i obalans mellan insats och belöning. Uppgiven över denna ständiga ström av tyckande människor som anser att deras röst alltid måste bli hörd, även i frågor med endast en okänd person på mottagarsidan. Hon suckar djupt, lägger ifrån sig telefonen och vänder istället uppmärksamheten ut mot gatan istället. Tacksamheten över att hon sitter just precis på denna plats utan en drös med människor som kommenterar minsta lilla sak hon gör fel utifrån deras ögon fyller henne. Tacksam att hon inte står på en scen utan snarare sitter på den bakersta raden i ett publikhav med distans både till scenen och personerna som flockas kring den på främre raden. Hon ler för sig själv innan hon reser sig upp och går tillbaka mot kontoret för att efter en timmes paus återigen iklä sig sin jobbmask.